

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană (reprezentanți: F. Ronkes Agerbeek și P. Van Nuffel, agenți)

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul.
- 2) Obligă LG Display Co. Ltd și LG Display Taiwan Co. Ltd la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 303, 8.9.2014.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Obersten Gerichtshof (Austria) la 12 martie 2015 – Verein für Konsumenteninformation/INKO, Inkasso GmbH

(Cauza C-127/15)

(2015/C 205/18)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberster Gerichtshof

Părțile din procedura principală

Recurent: Verein für Konsumenteninformation

Intimată: INKO, Inkasso GmbH

Întrebările preliminare

- 1) Un birou de recuperare a creanțelor care, în contextul recuperării profesionale a creanțelor în numele clienților săi, oferă debitorilor posibilitatea încheierii unor convenții de eșalonare la plată, iar, pentru activitatea pe care o desfășoară, percepe taxe care sunt, în final, suportate de debitorii creanțelor, acționează în calitate de „intermediar de credit” în sensul articolului 3 litera (f) din Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE ⁽¹⁾ a Consiliului?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

Convenția de eșalonare la plată – care se încheie prin intermediul biroului de recuperare a creanțelor între creditor și debitorul său – reprezintă „o amânare cu titlu gratuit” în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (j) din Directiva 2008/48/CE, în cazul în care, prin această convenție, debitorul se obligă doar la plata creanței exigibile, precum și a dobânzilor și a costurilor pe care, din cauza întârzierii la plată, ar fi trebuit oricum să le plătească în temeiul legii, așadar și în lipsa unei astfel de convenții?

⁽¹⁾ JO L 133, p. 66.

Recurs introdus la 19 martie 2015 de Curtea de Justiție a Uniunii Europene împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a treia) din 13 februarie 2015 în cauza T-725/14, Aalberts Industries/Uniunea Europeană

(Cauza C-132/15 P)

(2015/C 205/19)

Limba de procedură: neerlandeza

Părțile

Recurentă: Curtea de Justiție a Uniunii Europene (reprezentanți: A. V. Placco și E. Beysen, agenți)

Celelalte părți din procedură: Aalberts Industries NV, Comisia Europeană

Concluziile recurenței

Recurența solicită Curții:

- anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene (Camera a treia) din 13 februarie 2015 în cauza T-725/14, Aalberts Industries/Uniunea Europeană, în măsura în care prin aceasta se resping cele două cereri ale concluziilor Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „CJUE”) prezentate în conformitate cu articolul 114 din Regulamentul de procedură al Tribunalului și în măsura în care admite excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisia Europeană (denumită în continuare: „Comisia”);
- admiterea cererilor menționate ale concluziilor sale și, prin urmare, soluționarea definitivă a litigiului și declararea acțiunii în despăgubire introduse de Aalberts Industries NV ca fiind inadmisibilă, în măsura în care este îndreptată împotriva CJUE (în calitate de reprezentantă a Uniunii);
- obligarea Aalberts Industries NV la plata cheltuielilor de judecată efectuate de CJUE în primă instanță și în procedura de recurs.

Motivele și principalele argumente

Prin Ordonanța din 13 februarie 2015, Tribunalul Uniunii Europene a respins cererea formulată de CJUE, potrivit articolului 114 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, în cauza T-725/14, Aalberts Industries/Uniunea Europeană. Cererea formulată de această instituție a vizat declararea inadmisibilității acțiunii Aalberts Industries NV, în măsura în care i se adresa în calitate de reprezentant al Uniunii Europene, acțiune îndreptată și împotriva Comisiei, în aceeași calitate. Prin intermediul acestei acțiuni, reclamanta a solicitat stabilirea răspunderii extracontractuale a Uniunii în vederea reparării prejudiciului pe care susține că l-a suferit ca urmare a faptului că, în cauza T-385/06, Aalberts Industries și alții/Comisia, Tribunalul nu s-a pronunțat într-un termen rezonabil. Respingând motivele CJUE și acceptând poziția susținută de Comisie, în ordonanța menționată, Tribunalul a ajuns la concluzia că este de competența CJUE, iar nu a Comisiei, să reprezinte Uniunea Europeană în cadrul acestei acțiuni.

În prezent, împotriva acestei ordonanțe, CJUE formulează recurs în temeiul articolului 56 din Statutul Curții și solicită anularea acesteia în măsura în care prin aceasta se respinge acțiunea CJUE. În motivarea recursului, CJUE invocă, în primul rând, o încălcare a normelor privind reprezentarea Uniunii în fața instanțelor sale și, în al doilea rând, o încălcare a obligației de motivare.

În cadrul **primului motiv, întemeiat pe încălcarea normelor privind reprezentarea Uniunii în fața instanțelor sale**, CJUE susține că, în lipsa unei dispoziții exprese care să reglementeze reprezentarea Uniunii în fața instanțelor sale în cazul acțiunilor introduse potrivit articolului 268 TFUE, prin intermediul cărora este invocată răspunderea extracontractuală a Uniunii, normele privind o asemenea răspundere trebuie să fie deduse din principiile generale privind exercitarea activității juridictionale, în special din principiul bunei administrări a justiției și din principiile independenței și imparțialității instanțelor.

Acest prim motiv invocat de CJUE cuprinde două aspecte, și anume nerespectarea cerințelor izvorâte din principiul bunei administrări a justiției și nerespectarea cerințelor izvorâte din principiile independenței și imparțialității instanțelor.

În cadrul primului aspect, în opinia CJUE, concluzia la care a ajuns Tribunalul, și anume aceea că, în contextul acțiunii în despăgubire sus-menționate, CJUE trebuie să reprezinte Uniunea, se întemeiază în mod evident pe jurisprudența care își are originea în Hotărârea Werhahn Hansamühle și alții/Consiliul și Comisia (63/72-69/72, EU:C:1973:121, denumită în continuare „Hotărârea Werhahn și alții”). Potrivit soluției reținute în această cauză, atunci când fosta Comunitate sau actuala Uniune își angajează răspunderea din cauza comportamentului uneia dintre instituțiile sale, aceasta este reprezentată în fața instanței Uniunii de instituția sau de instituțiile cărora li se impută comportamentul care a determinat angajarea răspunderii. În opinia CJUE, această soluție nu este aplicabilă în prezenta cauză, deoarece ar determina, din motive diverse, o situație incompatibilă cu buna administrare a justiției care, potrivit formulării exprese din Hotărârea Werhahn și alții, reprezintă temeiul soluției respective. În acest context, CJUE invocă pe cale incidentală nerespectarea dispozițiilor articolului 317 primul paragraf TFUE și ale articolului 53 alineatul (1) din Regulamentul nr. 966/2012 ⁽¹⁾, în temeiul cărora Tribunalul ar fi trebuit să admită principiul potrivit căruia o despăgubire precum cea solicitată în prezenta cauză trebuie în final să fie imputată din componenta bugetului Uniunii referitoare la Comisie.

În cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, CJUE susține, invocând Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 10 iulie 2008, Mihalkov împotriva Bulgariei (cauza nr. 67719/01), că, atunci când a constatat că CJUE trebuie să reprezinte Uniunea în contextul acțiunii în despăgubire introduse de Aalberts Industries, Tribunalul nu a avut în vedere cerințele de independență și de imparțialitate ale instanțelor. Astfel, din moment ce, în prezenta cauză, în primul rând, faptul generator al răspunderii ar rezulta din exercitarea activității jurisdicționale de către un complet de judecată și, în al doilea rând, completul de judecată care trebuie să soluționeze cauza (i) aparține aceleiași instanțe (Tribunalul) precum completul de judecată căruia i s-a imputat faptul generator al răspunderii și (ii) face parte integrantă din instituția pârâtă în această cauză (CJUE) căreia îi sunt atașați, din punct de vedere profesional, judecătorii din acest complet de judecată, cerințele susmenționate nu ar fi îndeplinite, cu atât mai mult în cazul în care – astfel cum a decis Tribunalul – o despăgubire precum cea solicitată ar trebui în final să fie imputată din componenta bugetului Uniunii referitoare la CJUE.

În cadrul **celui de al doilea motiv**, CJUE susține că ordonanța atacată **încalcă obligația de motivare**, întrucât nu cuprinde o respingere concretă a argumentelor prezentate de CJUE în fața Tribunalului cu privire la conținutul unei serii de hotărâri ale Curții de Justiție, printre care Hotărârea din 26 noiembrie 2013, Groupe Gascogne/Comisia, C-58/12 P, EU:C:2013:770, Hotărârea din 26 noiembrie 2013, Gascogne Sack/Comisia, C-40/12 P, EU:C:2013:768, și Hotărârea Kendrion/Comisia, C-50/12 P, EU:C:2013:771.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, p. 1).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Sächsischen Oberverwaltungsgericht (Germania) la
19 martie 2015 – Lidl Dienstleistungs-GmbH & Co. KG/Freistaat Sachsen**

(Cauza C-134/15)

(2015/C 205/20)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Sächsisches Oberverwaltungsgericht

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Lidl Dienstleistungs-GmbH & Co. KG

Pârât: Freistaat Sachsen

Întrebările preliminare

- 1) Este articolul 5 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 543/2008 ⁽¹⁾ compatibil cu articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană coroborat cu articolul 15 alineatul (1) și cu articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene?
- 2) Este articolul 5 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 543/2008 compatibil cu articolul 40 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 543/2008 al Comisiei din 16 iunie 2008 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului în ceea ce privește standardele de comercializare a cărnii de pasăre (JO L 157, p. 46).